

нення жило в Африці, яка й сама була сповнена безмежними цікавинками. Малюк питав велику тітку Страусиху, чому хвіст у неї саме такий, а вона лупцювала його сильною лапою. Він питав свого високого дядька Жирафа, чому той геть увесь плямистий, а дядько у відповідь товк його твердою ратицею. Потім питав товсту тітку Бегемотиху, чому в неї очі червоні, й вона давала йому добрячого бобу сильною ратицею. А ще розпитував волохатого дядька Бабуїна, чому дині солодкі на смак, а той замість відповіді лупив його волохатою лапою. Та не дивлячись на це, серце Малюка було сповнене безмежною допитливістю! Слонення питало про все, що бачило, чуло, до чого торкалось і нюхало, а родичі тільки штурхали його. Але серце його все одно було сповнене безмежною допитливістю!

Якось зранку, посеред Рівнодення, наш допитливий Малюк поставив нове несподіване запитання.

– А що їсть Крокодил?

– Цить! – жахливо й голосно закричали разом тітоньки та дядечки й сильно, безжально віддубасили малого.

Мало-помалу звірі заспокоїлись, і Малюк пішов геть. Підійшов він до чарівної птахи Коло-коло, що сиділа на терені, і мовив:

– Батько бив і мама била, дядько бив і тітка била тільки за те, що серце моє сповнене безмежною допитливістю. А я лише хотів знати, що їсть Крокодил.

– Іди на берег великої, каламутної та небезпечної ріки Лімпопо, – прокричала птаха, – і дізнаєшся.

Того ж ранку, коли закінчилось Рівнодення, бо ж пройшло рівно стільки часу, скільки треба, наше допитливе слонення зібрало сорок п'ять кілограмів маленьких червоненьких бананів, стільки ж довгої цукрової тростини та